

NÀNG ĐÃ CÓ CON VỚI HẮN

Tiếng rên rĩ của người say, sự lôi kéo của người say, sự ôm ấp của người say ...

Phó Hồng Tuyết có thể không say sao ? Có thể kháng cự sao ?

Hắn không thể kháng cự, bất nhẫn kháng cự, thậm chí cũng không chịu kháng cự.

Nhiệt tình bùng cháy đó cũng thiêu đốt hắn như một ngọn lửa.

Có lẽ nào đây là một giấc mơ ?

Căn nhà nhỏ cô độc, người người tịch mịch, cho dù ngẫu nhiên làm một lần thì đã sao ?

--- Chỉ tiếc vô luận là giấc mộng đêm mật tới cỡ nào, chung quy cũng có lúc tỉnh.

Hồi 26

Lại Gặp Hấp Huyết Quỷ

 òn chưa bước chân vào căn “nhà” rất có cá tính đó, Diệp Khai từ xa đã nghe có tiếng người đang khóc.

Tuy là tiếng khóc của nữ nhân, nhưng Diệp Khai nghe được đó không phải là tiếng khóc của Tô Minh Minh, mà là tiếng khóc thảm thiết của một trung niên phụ nhân.

Vừa bước qua cửa, quả nhiên nhìn thấy một trung niên phụ nhân mập mạp ngồi bên giường, Tô Minh Minh đang ngồi kê bên an ủi bà ta.

“Có chuyện gì vậy ?” Diệp Khai hỏi: “Vị thái thái này sao lại khóc thương tâm như vậy ?”

“Chồng của bà ta đêm hôm qua đụng phải Hấp Huyết Quỷ”. Tô Minh Minh hồi đáp.

“Hấp Huyết Quỷ ?” Diệp Khai ngăn người: “Ở đây cũng có Hấp Huyết Quỷ ?”

“Không những có, hơn nữa đã tồn tại từ rất lâu”. Tô Minh Minh đáp: “Chỉ là biến mất một thời gian, cho đến đêm hôm qua lại xuất hiện”.

- Vậy chồng của bà ta ...”

“Đương nhiên đã bị hút cạn máu”. Tô Minh Minh đáp.

Diệp Khai ngẫm nghĩ, lại hỏi:

- Chồng bà ta đâu ?

“Còn lưu lại hiện trường”. Tô Minh Minh đáp: “Đằng sau vườn nhà bà ta”.

- Ta đi xem xem.

Diệp Khai nói xong quay mình đi liền, Tô Minh Minh vốn muốn cùng đi, nhưng thấy trung niên phụ nhân khóc rất thương tâm, chỉ còn nước tiếp tục an ủi bà ta.

Chào đón sương sớm, hòa nhập vào bình minh, Diệp Khai bước tới sau vườn nhà trung niên phụ nhân, xa xa đã nhìn thấy một thi thể nhăn nhúm cạn kiệt.

Huyết tích ở vết thương trên cổ đã ngưng đọng, toàn gương mặt hiện rõ vẻ kinh hãi, tròng mắt vẫn còn tròn xoe thất thần.

Diệp Khai quỳ xuống, giơ tay vuốt nhẹ đôi mắt thi thể, sau đó nhìn chằm chằm lên vết thương ngẫm ngợi.

Chỉ có qua kể chuyện truyền miệng mới có thể nghe đến Hấp Huyết Quỷ, không ngờ lại có thể xuất hiện trong cuộc sống hiện thực, Diệp Khai thật sự rất hoài nghi.

Chàng tuy chưa tận mắt nhìn thấy Hấp Huyết Quỷ, nhưng lại đã hai lần nhìn thấy thi thể bị Hấp Huyết Quỷ “cắn”, một lần ở Vạn Mã Đường, hôm nay là lần thứ hai.

Có lẽ nào người bị Hấp Huyết Quỷ cắn thật sự có thể biến thành Hấp Huyết Quỷ ?

Đôi lông mày rậm của Diệp Khai đã nhíu dính vào nhau, chàng quyết định đêm hôm nay canh ở đây, xem coi thi thể bị Hấp Huyết Quỷ cắn có thể cũng biến thành Hấp Huyết Quỷ hay không ?

Nghe nói Hấp Huyết Quỷ chỉ có dùng cọc gỗ đào hoa đâm vào tâm tạng mới có thể chết, vậy Diệp Khai đêm nay có nên chuẩn bị một cọc gỗ đào hoa không ?

Chàng không khỏi cười khổ, quái sự năm này qua tháng nọ đều có, năm nay lại đặc biệt nhiều. Đầu tiên là người đã chết từ mười năm trước đột nhiên sống lại một cách kỳ diệu, hiện tại lại là Hấp Huyết Quỷ.

Nếu quả đêm hôm qua không đến Hầu Viên đã nhìn thấy cái gọi là khỉ đầu người thân khỉ, quái sự chắc đã chất thành một đống.

Diệp Khai từ từ đứng dậy, tâm tình đã bay ra khỏi Lạp Tát, trở về đến Vạn Mã Đường, không biết Phó Hồng Tuyết hiện tại ra sao ? Bằng vào cá tính của hấn, Diệp Khai vẫn còn sợ tính khí của hấn bưng bưng khiến hấn hành sự bất chấp hậu quả.

Đêm hôm nay nếu quả làm rõ ràng chuyện Hấp Huyết Quỷ, sáng sớm nhất định rời khỏi Lạp Tát, trở về Vạn Mã Đường.

Nắng sớm càng lúc càng lên cao, mặt đất càng lúc càng tỏa nóng, Diệp Khai gạt mồ hôi trên trán, chầm chậm bước ra khỏi hậu viện.

Vừa về đến chỗ Tô Minh Minh, đã nhìn thấy Tô Minh Minh đứng trước cửa đợi

chờ, ngênh mặt hỏi:

- Chuyện Hầu Viên ra sao ? Chàng sao đi tới một ngày một đêm ?

“Ta đã nhìn thấy khỉ đầu người thân khỉ”. Diệp Khai đáp.

“Thật sao ?” Tô Minh Minh giương tròn mắt: “Thật sự có thứ khỉ đó ?”

Diệp Khai cười cười:

- Đó chỉ bất quá là khỉ cạo sạch lông lá trên đầu trên mặt.

“Cạo sạch lông trên đầu ?” Tô Minh Minh hỏi.

“Đúng”. Diệp Khai cười nói: “Từ xa xa mà nhìn, vẫn thật sự giống hệt đầu người”.

- Ông ta tại sao lại cạo lông mặt của khỉ ?

“Ai biết được ? Có lẽ vị Vương lão tiên sinh đó thích chơi đùa”. Diệp Khai cười đáp: “Có lẽ bấy khỉ đó đều bị bệnh rụng lông hói đầu”.

Nghe câu nói đó, Tô Minh Minh cũng cười theo, nàng đợi cho tiếng cười của mình lắng đọng rồi mới nói:

- Vậy chàng tại sao ở đó cả một ngày một đêm ?

“Hồi sáng coi người ta đánh cờ cả ngày”. Diệp Khai cười đáp: “Đến đêm ăn một bữa ngon lành, nghe một tiếng đàn mỹ diệu, coi một bầu khỉ chơi đùa”.

“Chàng có phát hiện chuyện gì khả nghi không ?” Tô Minh Minh hỏi: “Có hỏi chuyện Ngọc Thành không ?”

“Đã hỏi, không có”.

“Không có ?” Tô Minh Minh hỏi: “Không có cái gì ?”

“Không phát hiện chuyện khả nghi gì, không có tin tức Ngọc Thành”. Diệp Khai đáp: “Cũng không dò ra nơi hạ lạc của Kim Ngư”.

“Sao lại có thể được ?” Tô Minh Minh lẩm bẩm: “Tất cả chùng như đều hướng về Hầu Viên, chàng lại nói trong Hầu Viên không có gì khả nghi”.

Diệp Khai lại cười cười:

- Có vị danh nhân từng nói qua một câu, không biết nàng có từng nghe qua chưa ?

- Nói gì ?

“Không khả nghi nhất, thông thường là khả nghi nhất”. Diệp Khai cười đáp.

“Thật vậy ?” Tô Minh Minh hỏi: “Ý tứ của chàng muốn nói Hầu Viên là chỗ khả nghi ?”

“Ta đến Hầu Viên thấy tất cả mọi thứ đều rất bình thường”. Diệp Khai đáp.

- Điều rất bình thường vẫn còn có chỗ nào khả nghi ?

“Bởi vì quá bình thường, cho nên mới khả nghi”. Diệp Khai đáp: “Một trang viện rộng lớn như Hầu Viên, người như Vương lão tiên sinh, nên có những quái tích đặc biệt, nhưng cái lão bà biện trước mặt ta lại đều là những thứ có thể nhìn thấy trong một nhà bình phàm”.

Chàng ngừng một chút, lại nói:

- Điều đó chứng minh những thứ đó đều do lão cố ý an bài để bọn ta nhìn thấy.
- Nếu quả trong tâm ông ta không có quỷ, hà tất phải cố ý an bài như vậy ?

“Đúng”. Diệp Khai đáp: “Cho nên hiện tại ta muốn trở lại Hầu Viên một lần nữa.

“Hiện tại ?” Tô Minh Minh hỏi: “Lần này chàng quang minh chính đại tiến vào cổng lớn, hay len lén đi vào ?”

“Lần này đương nhiên là len lút mò vào”. Diệp Khai cười cười: “Bất quá trước khi ta đi, muốn làm phiền nàng hai chuyện”.

- Chuyện gì ?

“Thứ nhất, muốn vị trung niên phụ nhân đó hôm nay không nên trở về, thi thể chồng bà ta vẫn còn đặt ở hậu viện”. Diệp Khai thốt: “Thứ hai, nàng giúp ta tìm một khúc gỗ đào hoa”.

“Gỗ đào hoa ?” Tô Minh Minh hỏi: “Dùng làm gì ?”

- Dùng để giết quỷ.

- Giết quỷ ?

“Phải”. Diệp Khai đáp: “Nghe nói người bị Hấp Huyết Quỷ cắn, qua một ngày, cũng có thể biến thành Hấp Huyết Quỷ, nghe nói chỉ có dùng cọc gỗ đào hoa đâm xuyên tâm tạng mới có thể dồn Hấp Huyết Quỷ vào tử địa”.

“Chàng muốn đêm nay coi coi thi thể đó có khởi thi biến ?” Tô Minh Minh hỏi.

“Đúng”. Diệp Khai lại cười cười: “Nàng nói đúng”.

oOo

Tường rào tuy rất cao, đối với Diệp Khai mà nói, giống như một đứa bé nhảy dây thoả mái, chàng phóng qua tường, nhẹ nhàng hạ mình ở hậu viện của Hầu Viên.

Lúc đó cũng đã gần giữa trưa, nhưng cả tòa Hầu Viên lại tĩnh lặng phảng phất như đêm khuya, Diệp Khai đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó nhắm hướng một gian phòng cửa sổ hé mở mà xông tới.

Vừa đến sát vách, Diệp Khai trước hết nghe ngóng coi trong phòng có động tịnh gì

không, đợi đến lúc xác định không có gì lạ, chàng mới từ từ hé mở cửa sổ.

Trong phòng chỉ có một cái giường, không có bàn, trên giường có một cái mền bông, trên vách sát giường có treo xích sắt, trong phòng không có người.

Luồn qua cửa sổ, Diệp Khai bước đến cạnh giường, cầm xích sắt coi, trên xích sắt có còng tay, xem ra sợi xích sắt này dùng để khóa người.

Khóa người nào ?

Diệp Khai ngẫm nghĩ, sau đó đặt xích sắt xuống, gỡ mền lên, tìm kiếm sưu tầm trên giường.

Kỳ thật chàng căn bản bất tất phải tìm kiếm kỹ càng như vậy, vừa gỡ mền, chàng lập tức nhìn thấy trên giường có một đồng lông tóc.

Một đồng lông ngắn màu vàng chói.

Chàng bóc một nhúm, vừa sờ vào đã cảm thấy sợi lông rất thô, vừa ngửi thử đã ngửi mùi hôi khăm khăm.

Là mùi vị đặc dị của khỉ.

Gian phòng này dùng để xích khỉ ?

Khỉ tại sao lại phải giam trong này ? Không nghe lời có thể nhốt trong chuồng, tại sao lại xích trong một gian phòng rộng lớn như vậy ?

Đa số khỉ đều ngồi chồm hổm mà ngủ, tại sao lại phải để nó ngủ trên giường ?

Có lẽ nào thứ khỉ này rất lớn ? Thậm chí còn cao hơn cả người ?

Chiếu theo mục quang mà nhìn, cũng chỉ có cách giải thích đó mới hợp lý, Diệp Khai cười cười, đem nhúm lông trên tay bỏ vào trong chén, quay người đi về phía cửa phòng, lẳng lặng mở cửa, ló đầu ra thám thính.

Ngoài cửa là một hành lang, trên hành lang cũng rất im ắng, tận đầu có một phiến cửa, Diệp Khai vừa nhắc cẳng đã như một mũi tên phóng vèo đi, thân ảnh “vút” một tiếng, đến sát phiến cửa cuối hành lang.

Bằng vào cảm quan thứ sáu, Diệp Khai biết trong phòng nhất định không có người, chàng giơ tay đẩy cửa, lại đẩy không được.

Có khóa ? Không thể nào. Trong phòng không có người, sao lại có thể khóa từ trong ?

Diệp Khai nhìn nhìn cánh cửa, dùng ngón tay gõ gõ, lúc đó mới phát giác cửa tuy là cửa, lại là cửa sắt bao vỏ cây, không trách gì đẩy không được, một phiến cửa sắt nặng nề như vậy, tùy tùy tiện tiện làm sao mà đẩy ra.

Chàng vận lực, song thủ đẩy tới một cái, cánh cửa sắt từ từ mở ra, cửa vừa mở, một

luồng hàn khí đập thẳng vào mặt.

Diệp Khai rùng mình, trời đang nóng bức như vậy, trong phòng sao lại thổi ra một luồng khí lạnh như băng ?

Cửa sắt đã mở toang, trong phòng quả nhiên không có người.

Không những không có người, cả đồ bày biện trong phòng cũng không có, không cần biết là bàn trang điểm hay bàn ăn, cả một cái giường phổ phổ thông thông cũng không có.

Nhưng trong phòng lại không phải là trống không.

Nhìn thấy tình cảnh trong phòng, Diệp Khai liền biết tại sao cổ hàn khí đó lại có thể xộc vào mặt.

Chính giữa phòng có một cái bệ dài, trên bệ đặt một hàng khối băng.

Hơi lạnh là từ những khối băng đó bay ra.

Mỗi góc bệ có đặt một cái tủ cao, tủ làm bằng thủy tinh, cho nên có thể nhìn thấy vật đặt bên trong, nhưng Diệp Khai lại nhìn không ra là những vật gì.

Trong tủ có rất nhiều hũ tròn tròn, trong hũ chùng chùng như đựng rượu bồ đào Ba Tư, nhưng màu sắc lại có vẻ đậm hơn.

Có lẽ nào đó là một bệ băng tàng giấu rượu bồ đào Ba Tư ?

Diệp Khai bước tới gần tủ mới phát giác trên những cái tủ đó đều có biên số, tổng cộng có bốn tủ, có viết chữ trên mặt: "Hình một", "hình hai", "hình ba", hình bốn".

Hình ? Hình gì ? Có lẽ nào rượu cũng có phân hình ?

Diệp Khai chưa từng nghe qua, chàng cầm một hũ trong cái tủ bên phải lên, mở nắp ngửi thử, mũi vừa kề gần hũ, chàng liền nhíu mày.

Máu, mùi máu !

Trong những hũ đó không ngờ lại có đựng máu.

Máu đỏ tươi như màu tường vi.

oOo

Những hũ tròn tròn trong những tủ thủy tinh đó đều có đựng máu, bao nhiêu máu đó dùng làm gì ?

Bốn tủ bốn thứ huyết hình, Diệp Khai chung quy đã minh bạch những thứ máu đó sao lại phải phân hình, chàng nhớ sư phụ có nói qua với chàng, máu trên thân người đại khái có thể phân ra làm bốn thứ huyết hình khác nhau.

Dem máu khác nhau hòa chung là không thể được, ý tứ đó muốn nói người có máu hình một chỉ có thể dùng máu hình một mới được.

Chàng đương nhiên còn nhớ sư phụ cũng nói, muốn bảo trì máu còn tươi, chỉ có dùng băng đá mà ướp mới được.

Xem ra Vương lão tiên sinh không những hiểu cách phân hình máu, cũng hiểu biết làm sao bảo trì cho máu còn tươi.

Nhưng lão cần bao nhiêu máu đó để làm gì ?

Lão nếu quả là thần y huyền hồ tế thế, còn có thể nói chuẩn bị bao nhiêu máu đó để đi cứu người, lão lại chỉ bất quá là một lão nhân đặc biệt giàu có, lão cần bao nhiêu máu đó làm gì ?

Hay bao nhiêu máu đó có quan hệ đến bao nhiêu truyền thuyết thần bí về Hâu Viên ? Hay đó không phải là máu người, mà là máu khỉ ?

Nhìn căn "phòng máu" lạnh lẽo kỳ quái, Diệp Khai cảm thấy Hâu Viên trùm phủ tầng tầng lớp lớp những tấm mạng thần bí.

Lúc Diệp Khai đang trầm tư, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng bước chân, chàng giật mình, muốn ra khỏi phòng đã không còn kịp, nhìn đi nhìn lại trong phòng, không có chỗ nào có thể trốn, khi đó tiếng bước chân đã càng lúc càng gần.

Cửa sắt đã mở ra, hai người trẻ tuổi vận hoàng y bước vào, trong tay người cao hơn cầm hai ống trúc, bọn chúng đi đến trước tủ "máu hình hai", người trẻ tuổi lùn lùn bưng một hũ máu còn lừng lừng, mở nắp ra.

Người trẻ tuổi cao hơn lập tức nghiêng hai ống trúc đồng chúc đầu vào hũ.

Trong ống trúc đồng đổ ra đương nhiên là máu.

Đợi đến khi máu trong trúc đồng đổ ra hết, cái hũ tròn cũng đã đầy máu, người trẻ tuổi lùn lùn cười cười, đập nắp kỹ càng, sau đó đặt lại vào trong tủ:

- Ta nhớ lần trước vào đây, mỗi một cái hũ "hình hai" đều đầy đầy, hiện tại lại lừng lừng rất nhiều.

"Thì sao ?" Người trẻ tuổi cao hơn hỏi: "Ý tứ gì đây ?"

"Thì là tình hình đó đã xảy ra rất nhiều lần". Người trẻ tuổi lùn lùn thốt: "Mỗi lần đi vào đều nhìn thấy lần trước vốn đã đựng đầy máu, bây giờ lại ít hơn rất nhiều".

Người trẻ tuổi cao hơn nhìn nhìn mấy hũ máu trong tủ, lắc lắc đầu:

- Thật sự đoán không được lão đầu đó dùng bao nhiêu máu người để làm gì ?

- Lão đầu ? Lão đầu nào ?

- Là ...

Gã còn chưa nói hết, miệng đã bị người trẻ tuổi lùn lùn giơ tay bịt lại, sau đó lại nghe hắn thì thào:

- Người không muốn sống nữa sao ?
- Tôi ...

“Không ai dám gọi lão là ‘lão đầu’”. Người trẻ tuổi lùn lùn nhìn nhìn ra ngoài cửa rồi mới buông tay: “Không ngờ người còn dám nói lớn như vậy, lẽ nào không còn muốn sống ?”

“Lão không có ở đây, làm sao mà biết được ?” Miệng của người trẻ tuổi cao hơn tuy vẫn còn “cứng”, nhưng thanh âm đã hạ giọng nhiều phần.

- Thế gian này người chỉ điểm lập công rất nhiều.
- Trong đây chỉ có anh và tôi, đâu còn ...

Gã vốn muốn nói “đâu còn ai khác, ai lại đi chỉ điểm”, đột nhiên nghĩ tới người đứng bên cạnh cũng là “người”, cho nên liền cười giả lả, vỗ vai người trẻ tuổi lùn lùn.

“Lão ca, trong phòng tôi có giấu hai hũ Nữ Nhi Hồng đã cất ba mươi năm, tối nay tôi mời anh uống cho đã”. Người trẻ tuổi cao hơn cười cười: “Đương nhiên tôi cũng chuẩn bị đủ thứ đồ ăn”.

- Hai hồ rượu đó là bảo bối của người, ta làm sao dám uống ?

“Lão ca, anh đâu phải là người ngoài”. Gã cười cười: “Chỉ cần lão ca quên hồi nãy tiểu đệ nói gì, anh muốn cái gì, tiểu đệ cũng chịu theo”.

“Biết mà không báo, tội thêm một tầng”. Người trẻ tuổi lùn lùn còn cố ý giả vờ “thánh hiền”.

- Lão ca, anh tha cho tôi lần này đi mà !
- Nếu không phải người và ta đã nhiều năm quen biết, ta ...
- Tạ ơn lão ca.

Người trẻ tuổi cao cao lập tức khúm núm đi theo người kia ra ngoài, đợi đến khi cánh cửa sắt nặng nề đóng lại, một bóng người từ trên nóc phòng rơi xuống.

Vừa hạ mình xuống, Diệp Khai lập tức khởi động tay chân, hồi nãy trốn bên trên, không động đậy được, tay chân đều đã tê dại lạnh cứng.

Đến khi thân thể ấm áp trở lại, Diệp Khai mới ngừng khởi động, nhưng nét trầm tư trên mặt lại càng đậm nồng.

Qua cuộc đàm thoại giữa hai người hồi nãy, Diệp Khai biết được ba chuyện:

Thứ nhất, những hũ đó đều đựng máu người.

Thứ hai, cả bọn thủ hạ của Vương lão tiên sinh cũng không biết thượng tòa của

mình cần bao nhiêu máu đó để làm gì ?

Thứ ba, lượng máu mà Vương lão tiên sinh dùng cũng nhiều phi thường, mỗi vài ngày đều có thủ hạ đem vào.

Hiện tại Diệp Khai lại có nhiều dấu hỏi, số máu đó từ đâu mà ra ?

Không lẽ ...

Không thể nào.

Chuyện này làm sao có thể trộn chung với chuyện Hấp Huyết Quỷ thành một ? Diệp Khai không khỏi cười khổ.

Chàng thật sự rất muốn điều tra tiếp, chỉ tiếc hiện tại đã không còn là “thời gian tốt để bí mật điều tra”, hiện tại trong Hầu Viên nhất định đã khôi phục giới bị thường ngày.

Hôm nay chỉ còn nước lui về trước đã, đợi đến đêm tra xét vụ Hấp Huyết Quỷ, sáng hôm sau lại đến thăm Hầu Viên.

oOo

Sao đêm qua còn chưa nhú mọc, tịch dương hôm nay đã chìm lặn phía trời tây, Diệp Khai tìm được một vị trí cực tốt để ẩn mình.

Trong hậu viện của trung niên phụ nhân, có một cái giếng khô, đối diện cái giếng khô có một cây cổ thụ.

Tàng cây cổ thụ rậm rì dày đặc, Diệp Khai ẩn mình trong đó, ở đó không những có thể nhìn thấy hậu viện rõ rõ ràng ràng, cả phương viên nội trong vòng bảy trượng đều không thoát khỏi mắt Diệp Khai.

Mang theo hai hồ rượu và vài món ăn, nếu quả không phải đang đợi coi sự tình quỷ dị, trên cây quả thật là một nơi vừa uống vừa ăn thoải mái.

Khi ngôi sao sáng nhất ở phương bắc mọc lên, Diệp Khai đã uống cạn nửa hồ rượu, cũng đã đuổi tan phân nửa hơi lạnh vây quanh thân người.

Thi thể vẫn còn nằm theo tư thế y như hồi sớm, đêm nay có sao, cũng có trăng, ánh trăng ngời sáng lần khần trên vết thương ở cổ thi thể, máu tươi đã đọng khô thành màu đen bầm.

Truyền thuyết nếu quả là thật, đêm nay thi thể đó nhất định có thể có “thi biến”, có thể biến thành một Hấp Huyết Quỷ.

Hấp Huyết Quỷ có thật bất cứ binh khí gì đều giết không chết ? Có thật chỉ có cọc

gỗ đào hoa đâm xuyên tâm tạng mới hữu dụng ?

Hồi nhỏ mới thường nghe mấy chuyện ma quỷ, không ngờ có thể xuất hiện trong đời sống, Diệp Khai phải làm sao ?

Chàng chỉ còn nước cười khổ.

Chàng cũng chỉ có thể cười khổ.

Đêm nay nếu quả thật sự có “thi biến”, Diệp Khai phải xem xem Hấp Huyết Quỷ có phải thật sự giết không chết, nếu không cần thiết, chàng không dùng tới cọc gỗ đào hoa.

Cọc gỗ đào hoa đang giắt nơi thắt lưng của chàng.

Nếu quả để cho bằng hữu của chàng biết chàng không ngờ lại làm mấy chuyện này, không cười nhe răng mới là quái.

Thứ chuyện như vậy nếu không tận mắt chứng kiến, có ai có thể tin được ?

Còn Diệp Khai ?

Nếu quả đêm nay thật sự để chàng nhìn thấy Hấp Huyết Quỷ, chàng có tin không ?

Chính Diệp Khai cũng không biết.

Có những chuyện cho dù tận mắt chứng kiến đều vị tất là thật, hà huống là chuyện ma quỷ tồn tại giữa hư vô phiêu diêu.

Gió tây cũng theo hơi lạnh, cũng bỗng theo hương thơm của cơm canh trong thành Lạp Tát, còn rong ruổi bài mục ca bi luân đặc dị của Biên Thành.

Nghe tiếng ca dật dờ bi thương ầm ầm hiện hiện đó, Diệp Khai đột nhiên nghĩ tới một người.

Nghĩ tới con người của hấn và bản mục ca lưu truyền đã lâu.

“Mộ xuân tam nguyệt, dương hoan thảo trường, thiên hàn địa đóng, vấn thù tự lang ?

Nhâm tâm linh dương, lang tâm độc thương, thiên tâm nan trắc, thế tình như sương ...”

Tạm dịch:

“Tháng ba cuối xuân, cừu vui cỏ cao, trời lạnh đất cứng, hỏi ai nuôi sói ?

Lòng người chỉ lo cho cừu, lòng sói đơn độc một mình, lòng trời khó đoán, tình thế gian như sương ...”

Tiêu Thập Nhất Lang.

Trên thế gian này, con sói được thấu hiểu nhất, được thương cảm nhất, chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang.

Hắn phảng phất là một con sói, một con sói cô độc, tịch mịch, buốt giá, đói cào, trong băng thiên tuyết địa, vì sinh mệnh của mình mà vùng vẫy đơn độc.

Nhưng trên thế gian lại không có một ai có thể thò tay ra phù trợ hắn, mỗi một người đều chỉ muốn dẫm đạp hắn, đá hắn tới chết.

--- Thế gian chỉ biết thương hại cừu, đồng tình với cừu, tuyệt ít có người biết nỗi thống khổ của sói, sự tịch mịch của sói, thế nhân chỉ nhìn sự tàn nhẫn lúc sói ăn thịt cừu, lại không nhìn nó chịu đựng cô độc và đói khổ lưu lã giữa băng thiên tuyết địa.

--- Cừu đói thì ăn cỏ, còn sói đói thì sao ? Có lẽ nào nên nhịn đói tới chết ?

Diệp Khai hiểu sói, cho nên cũng hiểu Tiêu Thập Nhất Lang.

Hai người bọn họ tuy không phải là người cùng thời đại, nhưng Diệp Khai đối với cố sự của Tiêu Thập Nhất Lang lại biết rành như những đường chỉ tay trong lòng bàn tay mình, mỗi lần nghĩ đến cố sự của Tiêu Thập Nhất Lang, nhiệt huyết lại bùng bùng dâng trào.

Diệp Khai vào giây phút này tịnh không phải ngẫu nhiên nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang, tuy bản mục ca bi thương thê lương khiến cho chàng nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang, lại cũng đồng thời làm cho chàng nhớ đến một vị trí giả đã từng kể cho chàng nghe:

--- Ở một quốc gia vùng viễn tây, mỗi lần đến đêm trăng tròn, có xuất hiện một thứ quái vật chuyên ăn thịt người, chuyên cắn cổ người uống máu, người dân ở quốc gia đó kêu nó là Người Sói.

Đêm nay chính là đêm trăng tròn.

Diệp Khai ngẩng đầu nhìn vầng trăng treo trên đầu, vừa tròn vừa to, có lẽ nào Hấp Huyết Quỷ cũng giống như Người Sói, đều chờ đêm trăng tròn mới xuất hiện ?

Một ở tuốt vùng viễn tây, một ở đông phương cổ xưa thần bí, hai loại tuy không cùng danh xưng, nhưng có thể nào đồng nhất cùng là một thứ quái vật ?

Diệp Khai còn nhớ vị trí giả đó có nói qua với chàng, Người Sói chỉ có dùng vũ khí làm bằng bạc mới có thể giết chết, so với Hấp Huyết Quỷ chỉ có thể dùng cọc gỗ đào hoa đâm xuyên tâm tạng mới chết, có phải rất giống nhau không ?

Người bị Người Sói cắn có thể biến thành Người Sói, đó không phải cũng giống như người bị Hấp Huyết Quỷ cắn có thể biến thành Hấp Huyết Quỷ sao ?

Xem ra Người Sói và Hấp Huyết Quỷ cho dù không phải là một thứ quái vật đồng nhất, ít ra cũng có quan hệ thân thích.

o0o

Trăng tròn, sao sáng, gió tây lạnh lẽo.

Gió lùa tàng cây đung đưa, tàng cây đung đưa lá xào xạc, Diệp Khai không khỏi gờ tay kéo chặt vạt áo trước ngực, chàng không biết là vì hơi lạnh, hay là vì nghĩ tới chuyện kinh khủng, cả người co rút lại.

Chàng đưa nửa hồ rượu còn lại lên miệng, tu một hơi đầy bao tử, mới có cảm giác thư thả phần nào.

Nhìn bóng tối đã gần đến nửa đêm, nếu quả có thể có chuyện, chắc cũng mau chóng xuất hiện, chi bằng hiện tại cứ ăn hết đồ ăn trước đã, lo bảo tồn thể lực cái đã.

Diệp Khai mới có ý niệm đó trong đầu, tay vừa mới cầm đồ ăn đưa lên, miệng vừa mới há ra, còn chưa cắn miếng nào, chàng chợt nghe thấy một thanh âm.

Một tiếng hống phảng phất như vạn mã phi nước đại.

Theo sự xuất hiện của thanh âm đó, chàng nhìn thấy một chùm tia sáng từ dưới giếng khô bắn lên, bắn thẳng lên bầu trời.

Thanh âm càng lúc càng lớn, chùm ánh sáng càng lúc càng chói ngời, Diệp Khai không khỏi gờ tay bịt tai, đôi mắt tuy cố gắng cất lực muốn coi chuyện gì xảy ra, nhưng bất lực trước chùm ánh sáng quá mãnh liệt, bức ép chàng chỉ còn nước nhắm mắt lại.

Mắt đã nhắm, nhưng vẫn còn cảm thấy cường độ ánh sáng, tai khỏi cần phải nói, nếu không phải nội lực của chàng rất cao, chỉ sợ đã bị chấn động phát cuồng.

Chuyện gì đã xảy ra ?

Có lẽ nào đây là khúc dạo đầu trước khi Hấp Huyết Quỷ xuất hiện ?

- o O o -